

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 276/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2005, č. j. 1 Cad 4/2005 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 17. 1. 2005 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2004, č. j. 2004/50930-442, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce Praha – východ, č. j. Pya-203/2004 ze dne 31. 8. 2004, kterým nebyla povolena podle ustanovení § 63 odst. 1 správního řádu, v návaznosti na ustanovení § 63 odst. 3 a ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, obnova řízení ve věci nároku na hmotné zabezpečení podle zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno. Žalobkyně s tímto rozhodnutím nesouhlasila a navrhovala, aby je Městský soud v Praze zrušil a věc vrátil Úřadu práce Praha – východ k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 27. 5. 2005, č. j. 1 Cad 4/2005 – 22, Městský soud v Praze řízení zastavil podle § 62 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poté, co z rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2005, č. j. 2004/45129-44/51 zjistil, že tímto rozhodnutím ministr práce a sociálních věcí k podnětu žalobkyně ze dne 8. 1. 2005 na přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí mimoodvolací řízení, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2004 výše označeného čísla jednacího (stejně jako rozhodnutí Úřadu práce Praha – východ ze dne 31. 8. 2004, č. j. Pya-203/2004), a to podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (správního řádu). Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tímto novým rozhodnutím došlo k uspokojení nároku žalobkyně a jsou tudíž splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s., aniž by žalobkyně sama sdělila, že byla tímto úkonem správního orgánu uspokojena. Připomněl, že přípisem ze dne 29. 4. 2005 vyzval žalobkyni, aby se ve smyslu § 62 odst. 3 s. ř. s. vyjádřila, zda je postupem správního orgánu uspokojena, avšak ta, ačkoliv jí přípis byl doručen uložením na poště, se ve stanovené lhůtě dvou týdnů od doručení přípisu k této výzvě

nevyjádřila. Protože z okolností případu je zřejmé, že došlo ke stěžovatelčině uspokojení, soud řízení zastavil.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) osobně dne 25. 8. 2005 u Městského soudu v Praze kasační stížnost, v níž se závěrem uvedeného soudu o uspokojení jejího nároku rozhodnutím ministra práce a sociálních věcí ze dne 22. 3. 2005, č. j. 2004/45129-44/51, nesouhlasila a nesouhlasila tudíž ani s jeho závěrem o splnění podmínek pro zastavení řízení ve smyslu § 62 odst. 4 s. ř. s.

Usnesením ze dne 29. 8. 2005, č. j. 1 Cad 4/2005 – 38, poučil Městský soud v Praze stěžovatelku, že musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a dále ji vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení předložila plnou moc udělenou advokátovi pro řízení o podané kasační stížnosti a aby prostřednictvím tohoto advokáta doplnila neúplnou kasační stížnost o chybějící náležitosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s., a to způsobem podrobně v tomto usnesení popsáním. Současně stěžovatelku poučil, že v případě nevyhovění této výzvě, tj. nepředložení plné moci udělené advokátovi a nedoplnění náležitostí kasační stížnosti, bude kasační stížnost odmítnuta. Výzva byla stěžovatelce doručována na jí uvedenou adresu, avšak vzhledem k tomu, že stěžovatelka nebyla v době doručování písemnosti, tj. dne 1. 9. 2005, zastížena, byla jí písemnost téhož dne uložena u pošty a stěžovatelce o tom byla zanechána v místě doručení výzva. Protože si písemnost na poště nevyzvedla do 16. 9. 2005, byla tato vrácena zpět Městskému soudu v Praze. Uvedený soud poté předložil spis k rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu s poznámkou, že kasační stížnost není podána včas, stěžovatelka není v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, přičemž vady kasační stížnosti byly odstraňovány postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností stěžovatelky nemohl zabývat věcně, neboť byla podána opožděně.

Z obsahu spisu vyplývá, že napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2005, č. j. 1 Cad 4/2005 – 22, ve kterém byla stěžovatelka řádně poučena o možnosti podat do dvou týdnů od jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu podepsaného, bylo z důvodu, že jmenovaná nebyla v době doručování písemnosti na jí uvedené adrese (K. M. 114, P., J.) zastížena, uložena téhož dne, tj. 2. 6. 2005 u držitele poštovní licence a adresátce byla o tom zanechána výzva, aby si písemnost na poště vyzvedla v úložní lhůtě – nejpozději do 17. 6. 2005. Druhá výzva k vyzvednutí písemnosti byla stěžovatelce v místě doručení zanechána dne 13. 6. 2005. Stěžovatelka si však usnesení nevyzvedla a písemnost byla vrácena Městskému soudu v Praze, kam byla doručena dne 22. 6. 2005.

Při doručování písemností, v souladu s § 42 odst. 5 s. ř. s., v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 2 a 3 a § 50c odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), platí, že si má adresát písemnost určenou do vlastních rukou (za takovou písemnost označil Městský soud v Praze i doručované usnesení) vyzvednout a nevyzvedne-li si ji do 10-ti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. V souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s., lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. nejbližší následující pracovní den.

Protože napadené usnesení Městského soudu v Praze bylo na poště uloženo dne 2. 6. 2005, připadl konec výše uvedené desetidenní lhůty na neděli dne 12. 6. 2005. V souladu s citovaným ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s., se poslední den lhůty posunul na nejbližší příští pracovní den, jímž je pondělí 13. 6. 2005. Tímto dnem je třeba pokládat napadené usnesení za doručené a od něho odvozovat běh dvoutýdenní lhůty k podání kasační stížnosti. Ta skončila v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. v pondělí dne 27. 6. 2005. Tento den se svým označením – pondělí – shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, tj. pondělím dne 13. 6. 2005. Nejpozději dne 27. 6. 2005 mohla tedy stěžovatelka podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána stěžovatelkou osobně u Městského soudu v Praze až dne 25. 8. 2005, jak vyplývá z otisku razítka podatelny uvedeného soudu na originálu uvedené kasační stížnosti, nezbývá než konstatovat, že lhůta pro její podání byla zmeškána a Nejvyšší správní soud ji jako takovou musel podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností. Na této situaci nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že se Městský soud v Praze pokusil ještě jednou o doručení svého usnesení stěžovatelce (písemnost byla podle záznamu ve spisu vypravena dne 27. 6. 2005), avšak ani tento pokus se nezdařil, neboť v den doručování – 28. 6. 2005 – nebyla stěžovatelka v místě doručení zastížena a i tato písemnost byla výše již popsáním způsobem uložena u pošty a po uplynutí úložní lhůty vrácena zpět (jako nedoručená) soudu. Nemůže na tom změnit nic též skutečnost, že stěžovatelka se dne 18. 8. 2005 dostavila do kanceláře uvedeného soudu a byl jí zde předán stejnopis napadeného usnesení ze dne 27. 5. 2005 s doložkou, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 13. 6. 2005. I za této situace platí totiž výše již popsaná fikce doručení, z níž je třeba při posuzování otázky včasnosti kasační stížnosti vycházet.

Protože kasační stížnost byla podána opožděně, není třeba dbát na odstraňování vad kasační stížnosti a bylo by zcela nadbytečné trvat na tom, aby v tomto řízení byla stěžovatelka zastoupena advokátem, neboť jeho případná účast v tomto řízení by na závěru o opožděnosti kasační stížnosti nemohla ničeho změnit.

O nákladech řízení rozhodl soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ta byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu